

end til Silkeborg, staar for mig som en afgjort Sag. Jeg har hørt sige ikke saa sjældent, at nogle af de bedste Lærere, vi havde, vare dem, der vare udbannede paa Jellinge — det kender jeg ikke, det kan gerne være — men jeg har aldrig troet, at det kom af, at Seminariet laa ved Jellingehøjene, at det var paa Grund af de historiske Minder, der knyttede sig til dette Sted. Jeg har troet, det maatte ligge i, at der har været gode Forstandere og gode Lærere. Og jeg siger: det er til enhver Tid det, det kommer an paa. Det første er, at den har dygtige Lærerkrafter; men paa den anden Side siger jeg, at vi maa jo tage Hensyn til, at den faar en saa heldig og sund Beliggenhed som muligt, og da er jeg vis paa, at Silkeborg er baade centralt, altsaa et heldigt beliggende Sted og tillige et sundt Sted. Jeg tror, at Naturskønheden i Silkeborgne vil være af større Betydning for Eleverne end de historiske Minder, som der muligvis kunde være en Del flere af i Ribe, der er en gammel By, end i Silkeborg, der er en ny By.

Man har undertiden, ikke saa sjælden, sagt, at den danske Almuelærerstand er pedantisk. Jeg tvivler ikke om, det kan være sandt, men det minder mig om Holbergs Ord, der lægges Jeppe paa Bjærget i Munden: Man siger nok, at Jeppe drikker, men man siger ikke, hvorfor han drikker. Jeg vil sige her: Man siger nok, at de danske Lærere ere fejtede og pedantiske, men man siger ikke, hvorledes de ere blevne det — netop ved at spærre dem inde, medens vi blot havde Statsseminarierne, hvor der var en bestemt Uniform, blev trukken en Snor, hvorefter alle skulle rette sig. Netop i den Retning have Friseminarierne og de private Seminariers Uddannelse i det hele taget gjort Nytte, idet man er kommen bort fra det Snørreliv, som man spændte Seminaristerne i. Jeg kan derfor ikke være med til at foreslå at tage saa affides et Sted, som muligt. Det er lige som ved de gamle Statsseminarier, dem lagde man al Tid paa de affides Steder, som det nu nedlagte Lyngby Seminarium ned ved Grenaa og Ranum oppe ved Vøgstør. Jeg mener, at man netop skal lægge et Seminarium paa et Sted, hvor der er livligt og kønt: og hvor man i det hele kan komme i Berøring med Livet, som det leves, hvor

det er Liv, og det er der jo ogsaa i Silkeborg. Jeg skal tillade mig nu som ved anden Behandling, at tilraade at stemme mod denne Endring. Jeg ønsker ikke dette Seminarium — det skal jeg udtale mig lidt om senere — men skulle vi have det, siger jeg: lad os saa følge Ministeren og bygge det i Silkeborg og ikke i Ribe.

Th. Nielsen: Ja, trods al den Betsalenhed, som det ærede 5te Medlem for 9de Kreds (S. Jensen) i denne Sag har udfoldet, er det ikke lykkes ham at overbevise mig, tværtimod, jo mere jeg har tænkt paa Sagen, desto mere er jeg kommen til den Overbevisning, at det er rigtigt at lægge Seminariet i Ribe. Jeg stemte ganske vist for det den sidste Gang og var ogsaa med til at stille Forslag derom, men jeg var ikke nær saa overbevist om Rigtigheden deraf, som jeg siden er bleven. Det ærede Medlem talte endogsaa, som om Ribe laa i en Afkrog af Verden, som om det laa ude i den øde Hede. Ja, det ligger ganske vist paa Grænsen, det indrømmer jeg, men det er ikke mig bekendt, at det Grænseland, det støder til, særlig er Øbeland eller for os et særlig fremmed Land. Men det skal jeg ikke komme nærmere ind paa. — Det ærede Medlem fremhævede, at han har hørt, at det var slette Lærere, der vare udgaade fra Jellinge; men det kunde umuligt ligge i Stedet, det maatte ligge i Valget af Forstander og Lærere. Ja, maaste noget. Men jeg skal sige det ærede Medlem, hvori det efter min Mening væsentlig ligger, — og jeg tror, jeg har lidt Kendskab til de Forhold. Efter min Mening ligger det for en meget væsentlig Del deri, at Seminariet er blevet rekrutteret fra Vest- og Sydjylland. Uden at jeg dermed vil sige noget ondt om de andre Landsdele — de kunne have andre gode Egenstaber, som de andre mangle; det indrømmer jeg, de have; hver har sine Fordele og sine Mangler — saa turde det dog være, at nogle af de mest energiske Lærere ere udgaade fra Vest- og Sydjylland, navnlig af dem, som have frekventeret Jellinge Seminarium; det kan det ærede Medlem statistisk overbevise sig om.

Naar han atter og atter vender tilbage til, at det er saa befoieligt at komme til